

Modlitby za nejmenší

P. Jiří Korda, Ve Lhotce 36, 142 00 Praha 4
registrace@modlitbyzanejmensi.cz
www.modlitbyzanejmensi.cz
telefon: 725 797 561

Říjen 2012.

Aby se Kristův kříž a jeho evangelium staly pevným základem Evropské unie.

Chvála Kristu, bratři a sestry!

Půl miliardy lidí dnes žije pod praporem Evropské unie, pod dvanácti hvězdami na modrém poli. Vlajka hrdě odkazuje na lid Boží i Marii – Ženu vítězí nad drakem, v jejím stínu je ale vše trochu jinak. Potírá se dobro, co se řešit má, odkládá se. Z práv jednotlivce se stává téměř posvátná mantra. Ve skutečnosti není jednatel jako jednatel. Proto může v Evropě díky obchodu s „bílým masem“ tiše vzkvétat novodobé otrokářství. Proto může být beztrestné, někdy dokonce s pocitem dobrého díla, zabíjeno tisíce počatých dětí denně. Proto je možné v údajně tolerantní společnosti s čím dál větší razancí vystupovat proti křesťanům a jejich postojům. A tak se k odpůrcům Unie z řad postižených ekonomickou recesí přidává i mnoho křesťanů.

Myslím si, že je to velká škoda. Když se objeví potíže v rodině, mám radit manželům, aby šli co nejdříve od sebe a k tomu argumentovat nesmyslností instituce manželství? Rozčarován svým lékařem budu popírat západní medicínu? Když se v církvi objeví nějaký nešvar, mám hned odmítat církev jako takovou? Myšlenka užší kooperace národů, vytvoření prostoru, kde lidé i přes kulturní a jazykové odlišnosti žijí v míru, je přeci plně v souladu s evangeliem a tradicí církve. Měli bychom se za Unii modlit. Ne za její zánik, ale proměnu. Že by se musel stát zázrak, aby se něco změnilo, nebo se alespoň zastavil úpadek? Ano, byl by to zázrak, nebo spíš sled zázraků. Kde se vezmou? Samy od sebe z nebe nepadnou. Čeká se na nás, i když jsme jen drobná zrnka v poušti Evropy. Něco málo můžeme udělat ve svém okolí. O něco víc a s širším dopadem skrze modlitbu. Tento měsíc prosíme za pevné základy Unie. Těmi rozhodně nejsou tekuté písky bezbřehého relativismu nebo naopak bezohledného fundamentalismu. Kříž a evangelium, to je radostná zvěst o bezbřehé lásce Boha k člověku, o bezvýhradné oběti, o burčující Kristově výzvě k následování.

Děkuji Vám za modlitby a přeji nám všem příznivější zprávy z království evropského!

Jiří Korda, kněz Kristův

Za dar života

Homilie biskupa Ladislava Hučka z 29. srpna 2012 u sv. Ignáce v Praze u příležitosti mezinárodní poutě za ochranu života

Dnes jsme se tady sešli, abychom se před ikonou Panny Marie Čenstochovské, která má za sebou dlouhou pout' od Vladivostoku a před sebou ještě pout' celou Evropou, spojili v nekrvavé oběti jejího Syna do jednoho proudu prosících za obnovu kultury života a rodiny především v Evropě a na celém světě. K tomu máme ještě i možnost uctívat i vzácnou lebku svatého Lukáše, kterou jsme dostali z Metropolitní kapituly sv. Víta v Praze. Svatý Lukáš je totiž považován i za autora předlohy této ikony... Je to vzácná a mnohoznačná koincidence. Tato dvě znamenitá svědectví našeho křesťanského života současnosti i minulosti ať nám pomohou lépe pochopit dějinnou provázanost všeho, co se kdysi dělo, s tím, co se děje dnes. Snažme se prohloubit svůj pohled na dnešní situaci, abychom pak mohli prosit s ještě větší naléhavostí a konat s větší účinností.

Každému pozornějšímu pozorovateli současného dění je totiž stále jasnější, že se nacházíme na jakémsi zásadním rozmezí. Buď – anebo: buď se rozhodneme dobře, tedy pro život, nebo se rozhodneme špatně, pro smrt; nejenom my jako osoby, ale my jako většinová společnost. A v té většinové společnosti převládají – přízněme si to – prvky určité **bezstarostnosti**, která je ale jenom pláštíkem bezradnosti. Jsme atomizováni, jsme individualizováni, závisíme prakticky ve všem na státu a jeho orgánech..., na těch, co hýbou finančním světem. Lidé říkají: „Vždyť nějak bylo, nějak bude.“ A to je velmi nebezpečná bezstarostnost.

Kdysi se umíralo ve válkách, lidé umírali od hladu, na nemoci..., ale přece jenom zůstávaly kdesi v zázemí zdravé rodiny, které se postaraly o obnovu zničeného světa, nahradily mrtvé lidi. Bylo to vždycky špatné, ale stále zůstávala naděje, že se může začít znova, protože tato neštěstí byla z dnešního pohledu **lokální**... Dnes v Evropě, kde už dávno nejsou války, není hlad, a nemoci jsou ve velké míře zvládnány, se proti životu (prý přelidnění!) začalo umírat (nebo nerodit, což je to samé) jinými prostředky: antikoncepcí a potraty, širokou podporou a propagací stejnopohlavních párů..., sexuální „svobodou“, přinášející pak HIV..., a to na **globální** úrovni; končit to má eutanazií a nemůžeme ještě ani domyslet čím ještě. Proti globálnímu ohrožení se dá čelit jenom globální ochranou, globální modlitební hrází.

Už dnes konkrétně pozorujeme neblahé důsledky takového chování: finanční, demografická, ale i zdravotní krize (hřích není jenom morální a náboženská kategorie, hřích má vždycky i konkrétní společenské důsledky...).

Demografická krize, ta nás ještě jenom plně zasáhne, ale už dnes nastávají veliké problémy s důchodovou reformou a s bezplatnou zdravotní péčí nebo aspoň s přístupnou pro všechny občany. Nejsou dostatečné lidské, ale ani finanční zdroje... Nedostatečný počet mladších lidí (děti) vede k tomu, že množství starých osob dožívá v úplné opuštěnosti.

Zapomíná se na kategorii společného dobra a upřednostňuje se jenom dobro (fiktivní) individuální. Protože – na to se zapomíná – individuální dobro je nerozlučně spojeno se společným, společenským dobrem. Na to poukazuje křesťanství, ono je schopno řešit toto dilema dobra jednotlivce a společnosti. Dá se to řešit jenom láskou; láskou, kterou nás naučil, kterou nám ukázal, kterou nám ve svých svátostech dává Ježíš.

Dnešní svátek Umučení svatého Jana Křtitele před nás znovu s naléhavostí klade otázku manželské věrnosti. Není to něco vedlejšího, není to cosi už překonaného... i když podle statistik by se tak mohlo zdát. Důležité to bylo i dávno a stejně (když ne víc) i dnes. Tyto věci se nemění! Právě naopak: vyvíjí se některé formy, ale obsah křesťanství, obsah Desatera zůstává, je nezměnitelný. Jednota manželství je posvátná, jenom ona zabezpečuje zdravý život (a vůbec život jako takový) budoucím pokolením. Kdo sáhne na tento institut, sahá na kořen samotné existence lidstva na této planetě, zabraňuje lidstvu, aby splnilo cíl, který s ním má Bůh. A to je vážná věc. Není to žádná maličkost, není to také něco, co by se nás uvědomělých křesťanů netýkalo. Nemůžeme strkat hlavu do písku! Týká se to nás, a to velmi! A tato globální akce, akce za záchranu života na široké mezinárodní úrovni křesťanů svědčí o tom, že si to začínáme uvědomovat. A to je dobrý signál.

Ježíš říká: „Já jsem cesta, pravda, **život**.“ Bůh je dárce života. Tam, kde není Bůh, tedy nemůže být ani život, tam kde není Bůh, nemůže být ani světlo, protože on je světlem. A kráčet vpřed může lidstvo jenom ve světle. Kde není Bůh, tam se kráčí ve tmě. A kdo kráčí ve tmě, dříve nebo později zbloudí. To je každému jasné.

Uvedu jedno konstatování, možná banální, ale přesto málo v praxi aplikované: jen když všechno vidíme v souvislostech, když se nám jednotlivé věci objeví se všemi důsledky, jenom tehdy se nám odhalí celá **pravda**. Jde nám v našich existenciálních otázkách totiž o celou pravdu, a ne o pravdu částečnou, o pravdu fabrikovanou pro vlastní účely, odvozenou jenom z částečných a vybraných souvislostí. Tady na zemi vidíme jenom část všech souvislostí, máme jenom část informací, které nás ale mohou vést stále víc k celkové pravdě, pokud se necháme na této cestě k pravdě pokorně vést. Až kdybychom poznali celkovou pravdu, mohli bychom se úplně nezávisle rozhodovat ve věcech týkajících se skutečnosti jako takové, ovlivňovat ji zásadním způsobem. A protože my ji nepoznáme a na tomto světě ji nepoznáme nikdy, nemůžeme my lidé rozhodovat o nejzákladnějších otázkách lidské existence: a tou základní otázkou, která je dnes ve hře, je otázka bytí a nebytí, života, nebo smrti. Stavěli bychom se na úroveň Boha. V dnešní době si někteří (nazývají se tzv. sociální inženýři) namýšlejí, že jsou pány světa, že mají absolutní moc, a tedy rozhodují o absolutních hodnotách, o životě a smrti.

Základní otázkou na tomto světě je tedy bytí, nebo nebytí. Každý lidský život, jeho narození je jeden veliký zázrak. Není to jako narození nějakého živočicha. Ten živočich nemůže milovat, nemůže vytvořit nic duchovního. Zabíjet nenarozené děti je tedy potenciální zabíjení ducha, je to největší možný úpadek lidské civilizace. Proto jsou tak často citovaná Hamletova slova: „*Be or not to be (být či nebýt)*“, vyslovena před více než čtyřmi sty lety. Netýká se to jenom našeho osobního života, ale smyslu celé lidské existence. To je základní otázka každého lidského života: být, nebo nebýt.

Největší divadelní hra světového písemnictví, která je sondou do lidské duše, se zabývá právě touto otázkou. A o tom můžeme rozhodovat my (pak to končí vždycky tragicky), nebo to necháme Bohu (a tehdy to končí vítězně, i když na zemi můžeme prohrát, být poraženi). U Shakespeara, kde si to lidé chtěli řešit sami, to skončilo tragicky: všichni nakonec (až na jednoho) zemřeli. Bylo to Shakespearovo poselství lidstvu: jen je třeba dobře ho pochopit.

Život – i ten na pohled nejubožejší – je největší hodnota, kterou tady máme, kterou Bůh obdařil svět. Nic se mu nemůže vyrovnat. Proto si ho musíme nejvíc cenit, je to největší Boží dar. Nemůžeme ho lehkomyšlně odvrhovat ani nijak jinak s ním uměle manipulovat.

Všichni víme, že jsme hříšní a potřebujeme Boží milosrdenství. Nechceme odsuzovat hříšníky (ani nemůžeme), ale musíme jasně odsoudit hřích. Je to naší křesťanskou povinností. Odsoudíme ho tím, že se budeme modlit, aby Pán osvětlil ty lidi, kteří se angažují v tom, aby se lidský život považoval jenom za nějaký shluk buněk, který se nějak sám vyvinul do současného uspořádání a pak, když se jednou opět rozloží, nezůstane po něm nic, jenom hrozné prázdno. Kdyby tomu tak bylo skutečně, tak by člověku nezůstávalo nic jiného, než se z tohoto světa co nejdříve ztratit. A to nechceme, vždyť to je obrovský klam.

Hledejme vždycky jenom Pravdu. A když tu najdeme, najdeme i zdroj života, který je věčný, který nepomíjí. Nejjistější cestou k Pravdě, k Ježíši, k pravému Bohu a pravému člověku, jež je Pravdou, je jeho Matka Maria, která mu dala pozemský život, která ho zrodila pro nás. Kdo přijme ji, kdo ji vzývá, kdo se k ní utíká, nemůže být zklamán; nakonec se vždycky setká s láskyplným pravým Bohem, který je Láskou.